

(Perustuu Sinikka Nopolan Eila ja Rampe -kirjoissa esiintyviin hahmoihin +yksi oma hahmo)

Eila eleli rauhallista leskirouvan elämää Tampereen kupeessa, mutta koska vihkisormuskaan ei aiheuttanut enää valtavia tuskan tuntoja ja likka niin oli usuttanut, oli Eilakin valmis kääntämään uuden sivun elämässään, koskaanhan ei tiennyt milloinkaan se painokone pysähtyisi.

Deittipalveluun piti kuulemma rekisteröityä, mieluiten Tinderiin. Siellä sai valita minkäikäistä etsii ja lokeroida ihmisiä niin kuin huvittaa. Likka oli joululahjaksi ostanut Eilalle älypuhelimien ja neuvonut käytön perusteet. Kyllä Eila ne perusteet oli mielestensä oppinutkin kohtuullisen hyvin, miten soitetaan ja lähetetään tekstiviesti. Eihän sitä puhelinta muuhunkaan tarvinnut. Nyt likka oli kuitenkin lähettänyt viestin, jossa neuvoi Tinderin lataamisen sovelluskaupasta. Eila näpyytteli tunnuskoodinsa, avasi puhelimen ja siirtyi sovelluskauppaan. "Punainen liekki valkoisella pohjalla, näytti vähän kuin Japanin lippu olisi tullessa", Eila tuumi. Siinä se nyt oli. Kehtaisiko sitä avata vai tuijottelisiko vain kuvaketta. Rekisteröitymisen jälkeen Eila otti kuvan itsestään ja sydän jyskyttäen alkoi selailla kaksilahkeisten kuvia. "Jos liikan ikinä lähenteli, niin saman tien ei jatkoon", Eila oli päättänyt. Ei oikealle ketään ollut tullut vielä pyyhkäistyä. "Hankalaa kumppanin hankkiminen nykyään oli, ennen mentiin vaan kylälle", Eila mietti. Sitten kuvaruudulle pomppasi Aku, 70. Akulla oli kivat vaaleat hiukset, joskin liian teennäisen näköiset ne olivat Eilan mielestä tuon ikäiselle. Iho heijasti hiukan oranssina, mutta se lienee vain huonon valaistuksen syytä. Eila sydän pamppaillen siirsi Akun naaman kuvan oikealle ja odotti. Mitään ei tapahtunut. Eila sulki puhelimen ja alkoi laittaa ruokaa. Enää ei Eilakaan vanhasta tottumuksista kattanut useammalle. Ensin piti kattaa kolmelle vuosia, ja kun likka oli muuttanut pois kotoa Eilan ja Rampen jäädessä kahdestaan pitämään tönöä pystyssä, oli katettavia enää kahdelle. Rampe oli kuollut reilu vuosi aikaisemmin sydänperäiseen äkkikuolemaan, joka tuon ikäisten miesten yleisin kuolinsyy olikin. Rampelle lautanen oli pöydän toiselle puolen vanhasta muistista tullut katettua vielä pitkän aikaa, mutta vähitellen alkoi Eila tottua yksineloonsa. Kyllähän keinutuolikeskusteluja oli ikävä, mutta ei se Rampe läsnäolonsa lisäksi muuta niihin keskusteluihin juuri tuonutkaan. Perunakattila alkoi kiehua ja Eila pisti levyä pienemmälle. Samalla kilahti jokin muu. Se ei voinut olla mikro, sillä silakkapihvit olivat vuorossa perunoiden jälkeen ja nekin valmistettiin hellalla. Kilahdus oli tullut puhelimesta. Nokialaisen ruutuun oli ilmestynyt ilmoitus Tinderistä uuden parin muodostumisesta. Perunat pääsivät keittymään ylikypsiksi, kun Eila epähuomiossaan ne hellalle unohti. Aku oli lähettänyt viestin. Eila ja Aku, toinen eläkkeellä ja toinenkin eläkeikäinen, aloittivat tutustumisen kuten moni muu yhteisiältään kymmeniä, ellei jopa satakunta, vuotta nuorempi pari nykypäivänä. Viestit kilisivät vuoroin Eilan älypuhelimessa, pelkistetyssä Nokiassa, vuoroin Akun "yhdysvaltalaisen teknologisen etumatkan symbolissa", hedelmä puhelimesta. Muutaman päivän viestitelyään Eila ehdotti tapaamista luonaan. "Ihan viaton kahitteluhetki", hän tuumi mielestään. Likka oli varoitellut aikaisemmin, että Tinderissäkin liikkuu jos jonkinnäköistä porukkaa. Eila koki, että jos joku ryökäle hänen kaapistaan halusi viedä juustoraastimen tai puolitoistapussia vehnä jauhoja, niin tervetuloa. Ja niin eräänä sateisena syys-tiistaina Aku Ramppi nousi kiiltävään mustaan autoonsa ja hurautti Eilan luokse. -"Katos katos, siältä sitä ny tullaa. Sää tairat olla se Rampin poika?" -"Aku vaan. Taidat olla Eila?" -"No sehämmää. Tuunny sisälle siältä sateesta, vilustutat vielä ittes. Istunni siihe kiireemmäks aikaa, mullo just kahvee tippumassa ni saadaa sitäki iha just. Kerronni vähä ittestäs." -"No mitäpä minä, Kangasalan kunnanvaltuustoon oon pyrkimässä. Tarkoituksena olis tehdä Kangasalasta Suomen paras kaupunki." -"Oho, no kunnianhimoo ainaki riittää, seo hyvä!" -"Joo, Kangasalasta tulee mahtava" -"Emmää epäilekkää, mä ennoo ikinä tosta politiikasta sillei ollu kiinnostunu, asiat menee ku ommennäksee ja Arkkaadiammäki puhuu ku on puhuaksee." -"Niin, politiikka on kovaa peliä."

Enemmän tykkäsin bisneksestä, sieltä kaikki mun rahatkin on tullu. Mitä nyt pari konkurssia tehny, mutta onneks isäukko aikanaan anto pienen starttilainan. Nyt mää sitten aattelin politiikkaan lähtee. Enhän määkään vielä sisällä sielä kunnanvaltuustossa ole, mutta oon jo sopinut ennakkoon asioita Tampereen kanssa.” -”No säähän aikamoisia ehrit. Mää käyn hakeen ton kahveen pöytään ku kurkkuas kuivaa kuiteski” Eila haki kahvin ja koitti kantaa tarjotinta mahdollisimman vakaasti. Oli mukavaa kattaa kahvikupit kahdelle. -”No onkos sulla sitte jotai suunnitelmia ku pääset sinne valtuustoon?” -”On, ensimmäinen ja tärkein asia on, että Kangasalan ja Pälkäneen välille rakennetaan muuri” -”Ohhoh, aikamoine. Miks sellane?” -”Kato saadaan kuriin se mökkeilyliikenne, tarvitaan sellasia ihmisiä, jotka tekee töitä ja maksaa veronsa Kangasalle. Ei mitään loisia jotka vaan on. Ja mielellään paljasjalkasia Kangasalalaisia. Ja tiäökkö mikä on parasta tässä kaikessa? Pälkäneläiset maksaa sen muurin!” -”Johan pomppas, kovat on suunnitelmat” -”Onhan ne. Oon myös mun avustajan kanssa suunnitellu sellasta, että kolmesta kunnasta, Raumalta, Jokelasta ja Kauhajoelta ei saa tulla Kangasalle ja kaikki jotka on noista kunnista tullaan häätään sinne takasin.” -”Miks just noista?” -”Siellä on ollu niitä kouluammuskeluja. Eihän sitä tiiä ku sieltä joku tulee ni saattaa vaikka ampua kaikki Kangasalalaiset! Mun mielestä kaikissa raumalaisissa on sisällä tappaja.” -”Nii, emmää tierä, tehännoita miätitte.” Molemmat hörppivät kahvejaan, Aku oli polttanut kielensä, kun ei ollut malttanut antaa sen jäähtyä. Korppuja oli ollut kaksi, mutta molemmat olivat mössönä Akun vatsassa. Eila oli sanonut, ettei niin välitä. -”Mites muuten se kun kattelin siältä kuuklesta kaikemmaailman juttuja ja sunnimes sieltä pompsahti esiin ja Aamulehren otsikko oli jotakuinki sillai että sää oisit kykenemätön politiikkaan, valtuustooko sillä tarkotetaan?” -”Aamulehti on valemedia. Ne levittää propagandaa. Kaikki valtamediati levittää valheita. Multa tulee ne totuudet... taino ainakin vaihtoehtoset, mutta niitä täytyy usko.” -”Juu kyllä mää uskon. Kuha kysyi.” Posliinikupit kolahtivat vielä kerran, kun kumpainenkin sai kahvinsa juotua ja laski kuppinsa lautaselle. Yhtäkkiä Akun puhelin soi. -”Aku” -”Aku”, ääni puhelimesta vastasi takaisin kaiunomaisesti -”Älä nyt taas jaksa” -”Älä nyt taas jaksa”, langan toisessa päässä toistettiin jälleen -”Melina, älä soittlele minulle enää, ymmärrätkö?” -”Melina, älä soittlele minulle enää, ymmärrätkö?”, kuului puhelimesta -”Suljen nyt, ja todellakin: älä soittlele enää!” -”Suljen nyt, ja...” Aku katkaisi puhelun. -”Anteeks kauheesti, se oli mun ex-vaimo. Vaikee tapaus. Sitä pysty ottaan kii vaikka p...p...perunamaalta...joo se oli ahkera viljeleen.” -”Juu ei siinä mitään.” Hetkellinen vaivaantuneen ilmapiirin puhelu kuitenkin loi. Eila mietti olevansa liian vanha olemaan kiusallisissa tilanteissa ja muutti keskustelun aihetta. ”Tiiäkkö, mun likka ni se on vilosovian kandidaatti.” ”Mitä se sellanen on?” ”Se on sellasta että miätitää oman pään sisällä kaikellaista” ”Jaa, en juurikaan harrasta sellasta sitten” ”Mää tossa eile ehtoolla miätin että jos tua mettässä kaatuu puu ja kukaa ei siitä päivitä veispuukkii ni kuuluuko siitä ääntä ollenkaa. Niiku vilosovisesti.” ”En osaa sanoo, filosofiat ja tarinat on aika pimeen peitossa mulla” Eila soitti likalle ja kertoi viime päivien tapahtumat. Likka nimesi ne ”Ramppikuumeeksi”. Vaikka se oli tarkoitettu pieneksi piikiksi, niin Eilassa se tuotti hyväntuulisen naurahduksen, heti perään huokauksen ja hyvän tunteen sisällä. Likka osasi tulkita huokauksen oikein.